

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 558/2023
06.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 132/20 од 03.02.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 43/23 од 06.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 132/20 од 03.02.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 43/23 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 132/20 од 03.02.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року, новчана казна ће му бити замењена казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора. Према окривљеном је изречена мера безбедности и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 43/23 од 06.04.2023. године, одбијена је, као неоснована, жалба бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 132/20 од 03.02.2023. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Томовић због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које се оптужени гони није кривично дело, већ представља дело малог значаја, у смислу члана 18. КЗ. По ставу одбране, а имајући у виду чињеницу да је окривљени неосуђивано лице, количину опојне дроге од 0,11 грама, као и чињеницу да место проналажења опојне дроге указује на одсуство намере за коришћењем исте, већ управо на њено уништавање, као и одлуке Врховног суда Србије, односно Врховног касационог суда (Врховни суд Србије Кж II 1722/04 од 27.01.2005. године и Врховни касациони суд Кзз 1161/2015 од 19.01.2016. године) очигледно је да је дело за које је окривљени оглашен кривим и осуђен није кривично дело, иако садржи обележја кривичног дела, јер представља дело малог значаја у смислу члана 18. КЗ.

По оцени Врховног суда, неосновано бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног АА изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни три, став четири и страни четири, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

При томе, одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, на које се бранилац у захтеву позива, нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, обзиром да се не односе на исто чињенично стање.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**